

KACSÁS-VARGÁNYÁS GARGANELLI

Szása nekem háttal vette le a nadrágját. Kinyitotta a mögötte lévő, falba simuló szekrényt, akkurátusan összehajtogatta, majd feltette nadrágját a legfelső polcra. Az ing következett. Vállfára tette, beakasztotta a szekrénybe. Ősz haja tüskésen rövid. Bőre hófehér, makulátlan, sima, akár egy csecsemőé. Robusztus testén semmi felesleg, feszes mindenütt, kis gömb hasa ezért bocsánatos bűn. Ötvenhat éves.

Kontrollált előkészületek után egy kontrollálatlan fejezetre készül.

Nézem az ágyból. Mintha az egyiptomi *Ülő írnok* szobra elevenedett volna meg szemem előtt, fölállva több évezredes gémberedettségből. Tekintete azonban nem oly izzó, fekete. A halványkék, észrevétlenül figyelő szempár jól leplezi, hogy igazi döntéshozó bújik meg mögötte. Minden lépése kiszámított. Stratégiai döntéseket hoz, és stratégiai páncélként védik érzékeny, majdnem mimózálelkét. Rezzenéstelen, szinte kifejezéstelen arca alkalmassá teszi diplomáciai szolgálatra.

Felizgatott már annyira, hogy mindezt ne akarjam látni. Saját zsongásom érdekel csak, a jóleső várakozás, testem önkéntelen dorombolása, amit ledér selymeim félig lepleznek még. Hason fekszem, egyik lábam felhúzva. Fejem a hideg lepedőn, oldalvást simul az ágyra. Hullámos hajam kócosan szétterül körülöttem. Karcsú, kéjvagyó kócbabává degradál a szex. Szemem sarkából mégis mindent látok, és akaratlanul elmosolyodom. Ilyen pasival még nem volt dolgom.

A többiek szanaszét hagyták a zoknijukat. Nadrágot, gatyát, inget, az ágy alól, mellől kellett előkotorni – utána – kisebb ásatás keretében, mert belegabalyodtak az ágytakaróba, paplanba, plédekbe, meg az én elhajigált ruháimba.

Hason fekszem, és arra vágyom, hogy lassú mozdulattal húzza fel fenekemről selyemhálóingemet. De ha megtenné, tiltakoznék. Pedig azt szeretném, ha szanaszét zilálná porcikáimat, nem kérdezve, hogy szabad-e. Ha kérdezi, nem szabad.

Szerencsére semmit se kérdez, irányít, így engedek. Nem tudok annyit törődni vele, hogy ne kapjam vissza a sokszorosát. Mindenem zsong, mo-

hóságom elragad, nem bírom tovább: illetlen gyorsasággal, illetlen pózban elévzek. Ő jól nevelt, vár, talán túl soká. Kiterít, rám nehezedik. Végre egy férfi, akinek súlya van. A pehelysúlyú bajnok többé nem érdekel. Új időszámítás.

Fölém hajol, és lehunyt szemhéjam mögött egy kép jelenik meg.

Színes fátylak, kis olajmécsesektől megvilágítva, gomolygó, gyertyafüsttől sűrű félhomályban. Egy török hárem lefüggönyözött, tágas-boltíves termében, én, a Carevna, alacsony, alulról izzó parázzsal fűtött kereveten heverek ugyanígy kiterítve. Ő hajol fölém ott is, akkor is. Az én édes, fehér rabszolgám.

A kereveten szőnyegsűrűségű, bársonyfonallal hímzett gobelin, mely hosszan lelóg körös-körbe a fekete-fehér, sakktáblamintás kőpadlóra. A gobelin vastag bársonymintái nyomot hagynak fehér bőrömen, ahogy rabszolgám csókjai hagynak nyomot rajtam, pár száz évre. Csókjai barázdálják a bőrömet, és az időt, mely cseppfolyós, mint a méz, amikor arany fényel gördül smaragdteába.

Csak érzem, nem látom, ahogy mindeközben, a szemben lévő vastag falon lévő nefelejcsformájú, áttört kerámia kémlelőlyukon egy férfiszempár bekukucskál. Izgatottan körbekémelek, majd nesztelen surran tovább.

Kinyitom a szemem, felnézek. Ezúttal látom, nem csak érzem, ahogy Szása fölém hajol. Egyetlen rövid pillanatig villan fel az arca, majd pillám visszacsukódik. Ahogy fejem hátrahanyatlik, egy másik kép csillan be.

Caesar hullámszik fölöttem. Arcát ez idáig csak a történelemkönyv lapjairól ismertem. Most a fehér mellszobor szemhéja megmozdul: egy államférfit ringatok ölemben.

Egy óra múlva a Leroy teraszán süttetem arcom a nappal, evőeszközök egymás mellett pihennek az üres tányéron. A kacsás-vargányás garganelli tovább növelte elégedettségemet. Ősz van, mégis perzselő forróság. Felém sodorja a szél Szása fahéjas szivarjának illatát. Később bele is szippantok. Már előre érzem ízét a számban.

Halvány mosollyal néz rám, elégedett. Bár kevesebb oka van rá, mint nekem, három orgazmussal. Addig-addig cifrázta táncát felettem, míg végül ernyedten feladta, egyelőre. A füstöt komótosan eregeti maga elé, mint akinek semmi dolga nincs már ezen a világon, minthogy itt üljön velem a teraszon, és elmélázzon valamin ráérősen, nyugodtan az őszi fényben.

Kivárja, míg másfél centi lesz a szivarhamu, utána veregeti csak le, lassan. Fehér kezét, pedikűrözött körmeit csodálom közben. A szivarhamu végre az ólomkristály hamutartóban hever, amikor megszólal.

– Ráérsz karácsonykor?... És szilveszterkor?... Lefoglalnám az időt, ha lehet.

Sorsom megpecsételődött másfél centi szivarhamu alatt: igen, ráérek, felelem halványan derengő mosollyal.

Szó nélkül elveszem vastag szivarját. Ahogy beleszippantok a fecskefar-kúra vágott, sűrűre préselt dohányba, szétszalad a fahéj átható íze számban, szemem összeszűkül, és hirtelen belém hasít a gyanú, hogy az Írnok zseniális államférfi volt valójában. Legalább akkora tudással a birodalomról, mint amivel maga a fáraó rendelkezett. Pusztán a származás véletlenjén múlt, hogy nem ő tartotta kezében a kígyófejű jogart. Izzó, fekete szemében düh forrongott, és felháborodás égett. A fáraó elhibázott döntései miatt.

Órá senki se figyelt. Ott ült hátul, oldalvást, haloványan, szinte láthatatlanul. Ugyanakkor biztonságérzetet adva a fáraónak, aki nagyon is tudatában volt a jelenlétének, és annak, hogy a hűségére számíthat.

Néha, mintha véletlenül tenné, fejét a fáraó finoman oldalvást fordította, hogy futólag elkapja Írnoka tekintetét. Szemük egy pillanatra ilyenkor összevillant, és ez az idő a fáraónak elég volt ahhoz, hogy kiolvassa tekintetéből a véleményét az adott tárgyról. Nem azt mondom, hogy úgy döntött, ahogy az Írnok akarta! Ellenkezőleg: sokszor döntött kifejezetten ellenében. De AHHOZ KÉPEST döntött mindig, mintegy mércének, mértéknek használva őt, a paraszti származású palotaszolgát.

A „fáraóm”, így emlegette az Írnok felettesét lent a konyhában, midőn az ebédszünet idejére lesietett a trónteremből a hátsó csigalépcsőn, hogy megsimogassa a fáraó kedvenc fekete macskáját, aki mindig a tűzhely körül lebzsel, meg tüzes babáját, Mefnut, aki a főszakács kuktaja volt ugyan, de istenemre mondom, egy magas rangú hetéra tudományát őrizte feszes combjai között. Perzsiából zsákmányolták háromévesen, és bár nem emlékezett a hazájából jóformán semmire, fekete haját perzsa divat szerint hosszú csigákba göndörítve, illatos olajjal fényesítve hordta. Így őrizve meg magában Perzsiát és az idegenség soha nem múló érzését.

Megalapozott és elhallgatott véleménye volt az Írnoknak mindenről. Tudta, hogyan kéne vezetni Felső-Egyiptomot. Paraszti származása miatt azonban néma maradt. A konyhában néha, a fáraó macskájának, Basztetnek, miközben ívbe feszülő hátát simogatta, elmormolta, hogy mit gondol arról a bagázsról ott fenn, a trónteremben. A királyi macska ilyenkor dorombolva keze alá görbült, fényesen kifejezve ezzel véleményét: egyetértek.

Szasenyka is így ült a Külügyben 21 évig. Hátul, észrevétlen. Többet tudva, mint kéne.

Aztán jött a Nagy Árvíz, kiöntött a Nílus, és magával sodort az Óbirodalomból sok mindent. Az Írnok elvesztette hivatalát, és attól kezdve nem szólította többé írnoknak senki. Egyszerű földönfutó lett, mint a többiek.

Ám műveltsége, nyelvtudása, négy ritka dialektust is beszélt, átsegítette a válságon. Jól jövedelmező állásba került, köszönhetően kiterjedt kapcsolatainak és matematikai ismereteinek. A piramisok építéséhez szükséges kőtéglákat gyártó üzem vezetője lett, mely a csőd peremén táncolt, mert készleteiket elsodorta a Nagy Árvíz. Ám higgadt látásmódjával, fegyelmezett simulékonyságával, az adósságkezelés nagyágyújának bizonyult az ex-írnok, és ez nyugodt életet biztosított számára.

Idővel ráébredt, hogy szabad ember, először életében. Messziről néha elnézte a palota tornyait, és sajnálta a benne görnyedt háttal szolgáló hivatalnokokat. Rájött, hogy a Nílus szívességet tett neki, amikor elmosta az Óbirodalmat, régi életmódjával együtt.

Basztet, a fekete macska „véletlenül” a poggyszárába fészkelte magát, amikor elhagyta a palotát. Nemigen volt más amúgy abban a bőrdarabkákból összevert válltáskában, mint egy macska, egy váltás fehér vászonruha meg egy bőrsaru. Ennyit vitt magával huszonegy évi szolgálat után. Mondjuk, a fáraó Basztetet évekig kerestette. Ha a kincstárából tűnt volna el egy smaragd, azt észre sem veszi. Mefnut pedig, a tüzes kukta egyszerűen utánament, amikor helyzete stabilizálódott a téglagyárban.

Az ex-írnok ekkoriban szokott rá a pálmalevélből sodort szivarra. Különösen a fahéjjal ízesítettet kedvelte. Napjában egyszer mindenképp (volt, hogy kétszer) azzal mulatta idejét, hogy arcát a napba tartva, egy teljes órán át csak a szivarjára figyelt, előszeretettel vágta fecskéfarkúra a végét. Mit sem törődve a világ bajával.

Ma mentem fel Szásához először. Reggelivel várt. Szerencsére, mert már az autóliftben rájöttem, hogy éhes vagyok. A kifli.hu hozott reggelit neki, mielőtt elautózott értem vidékre: csokis és mandulás croissant-t, frissen facsart mandarinlevet és két kis doboz áfonyát.

Ahogy a dobozért nyúlok, véletlenül leverem az asztal sarkán heverő Galaxy S10-es mobilomat. Könyvszerű fedele esés közben kettényílik, a mozgás pedig aktiválja a zárképernyőmet. Szása önkéntelenül követi szemével a mozgó tárgyat, így meglátja a fotót, amelyet zárképernyőként használok: fehér macskám a hasát mutogatva, mancsait szanaszét dobálva megadja magát, hogy simogassam, ahol csak akarom. Mások a gyerekük fotóját mentik le képernyővédőnek, ez van Szása futó pillantásában, de nem szól.

Julius Caesar törékeny alkatú férfi volt, bőre sima és fehér, gyakran fejfájás és epileptikus rohamok gyötörték. Gyenge egészségi állapotát azonban nemhogy ürügyül használta volna a kényelmes, elpuhult életre, hanem ellenkezőleg, a hadviselést tekintette a legkitűnőbb gyógymódnak. (Plutarkhosz)

A halála előtti éjszakán, március 14-én rosszat álmodott. Álmában egy folyón utazott, ám ingatag csónakban ült, ami hirtelen felborult a folyóból felbukkanó hatalmas kígyó farkcsapásától. Caesar, a nagy Caesar, uralkodó, hadvezér és államférfi azonban nem tudott úszni. Álmában fulladozott, érezte, ahogy a vízbuborékok ellepik szemét, száját, torkát... arra ébredt, hogy hevesen kapkod levegő után.

Rossz álma kis híján epilepsziás rohamba sodorta, amik egyre gyakoribbak voltak mostanában, és egyre megalázóbbak számára. De felesége, a hű Calpurnia hozzásietett, rásimult, teste melegével megnyugtatta, még fel is izgatta végül. A szelíd ölelés mentette meg ezen az éjszakán egy újabb rohamtól. Caesar nem élvezett ugyan el, de megnyugtatta felesége meleg teste, mindenre kész, odaadó ölelése. Ágyuk végén ott dorombolt kedvenc macskájuk, Lucia, összegömbölyödve egy azúrkék selyempárnán. Caesar gondterhelt elméje az ölelés végén egyetlen pillanatra megpihent, és ekkor átsuhant rajta a gondolat, hogy minden, ami ér valamit az életében, itt van ezen az ágyon.

Calpurnia, a hűséges, rég megbocsátotta kalandját a „egyiptomi lotyóval”, mert csak így emlegette Kleopátrát (aki tagadhatatlanul lefeküdt mindenkivel, akivel megérte), ha szóba került a liezon, aminek a következménye egy fiúgyermek volt.

Azzal, hogy e liezonba a hatalmi érdeken túl talán érzelem is szövődött, akkor szembesült Calpurnia, amikor a „lotyó” sok évvel az után az ominózus éjszaka után (amikor mezítelen gurult ki a szőnyegből) rávette Caesart arra, hogy közös gyermeküket, Kaiszariónt fényes díszmenet keretében mutassa be Rómának mint a saját fiát.

Erről a fiúról otthon a palotában nem esett szó közöttük, és Calpurnia hallgatása aranyat ért. Némasága és a mód, ahogy sápadtan járt-kelt a palotában, megindította Caesart. Ez a szelíd hűségeskü vette végül rá arra, hogy nem vér szerinti gyermekét (már ha Kaiszarión az volt), hanem unokaöcsét jelölje meg hivatalos utódjaként.

Nyugtalanságát ezen a reggelen a fejfájás mellett tovább fokozta az is, hogy hűséges madárjosa borús homlokkal, sötét jóslattal járult elébe, szomorúan hajlongva az oszlopcsarnokos nagyteremben, amikor szokásos reg-

geli fahéjas szivarját – a végét fecskefarkúra szerette vágni – palotája boltíves ablakában állva elszívta.

Nyilvánvaló volt, hogy nem szabad elmennie ma a szenátusba. Azonban nem akart gyengének tűnni. Pontosán tudta, hogy egy államférfi életében a látszat minden. A valóság viszont képlékeny és cseppfolyós valami. Nem tehet mást, mennie kell. Mennie kell, mert ha gyengének látják, az a halál. Ha megölik... a Birodalomnak és hagyatékának hasznára válhat. A rohamok és ez a gyötrő fejfájás pedig szinte már kibíráhatatlan... A hanyatló élet felér a halállal, a halál pedig az örök élet.

Így kalkulált, és testőreit elbocsátotta.

Felesége, Calpurnia ekkor hozzálépett, kivette kezéből a szivarját, beleszipantott reszkető kézzel, miközben egyenesen felnézett Caesar szemébe. Szerette volna azt mondani: maradj! De tudta, hogy hiába szólna. Caesar megigazította selyemtógáját, megsimogatta Calpurnia arcát, majd lehajolva végigsimított kedvenc fehér macskája dús bundáján, a legőszintebben őiránta érzett ezen a világon, majd elindult a szenátusba, miközben erős fejfájás gyötörte.

Legalább nem fáj a fejem többet, ez volt az első gondolata, mikor az árnyas promenádon áthaladva meglátta a rárontókat. Egy dolog lepte csak meg, és ez váratlanul letaglózta, jobban fájt, mint a feje, vagy a halál.

– Te is, fiam, Brutus?!

Nem igazán zavar, hogy testvérbátyám, nyilvánvalóan ő leelkedett utánam a kémlelőlyukon, meglátta, ahogy fehér rabszolgámmal üzekedem. Még mindig jobb, mintha azt látta volna meg, ahogy atyánk kincstárnokával hetyegek...

Ügyes fiú ez a nem oly rég zsákmányolt orosz rabszolga... finoman reszketett a karja és oszlopszerű combja, miután fényesen kiszolgált. Elkötelezettségét önmegtartóztatással is bizonyította. Megjutalmazom holnap egy fahéjas szivarral. Lefogadom, hogy kedvére való lesz. Luca, kismacskám, egyetlen szerelmem, gyere, bújj hozzám!